

OLIVIA LEWIS

Ingesneeuwd

Kerst met de Kings

DEEL 2

Olivia Lewis

Ingesneeuwd

Kerst met de Kings

Deel 2

Scott & Sophia

De Fontein

1

‘Dit is toch niet normaal,’ fluister ik in Scotts oor. ‘Wat een idioot.’

‘Ssst,’ bijt hij me toe. ‘Je weet toch dat jouw fluisterstem voor anderen bijna een schreeuwstem is, hè?’

‘Hij mag me best horen.’ Ik haal mijn schouders op.

‘Nee Soof, die kerel is al zo gek,’ fluistert hij, inderdaad een stuk zachter dan ik. ‘Kneiters bezopen.’

‘Hij verstaat me toch niet. Is het een Amerikaan?’ Ik tuur richting de pantry, waar de dronken man met veel wilde gebaren iets staat uit te leggen aan de stewardess. Zijn geschreeuw ontgaat niemand, iedereen staart hem met ingehouden adem aan.

De man was al vervelend vanaf het boarden. Hij verstoorde de instructies van de stewardessen over de zwemvesten en stond constant op tijdens het opstijgen.

‘*You fucking cunt!*’ roept de vent naar de stewardess, recht in haar gezicht. Ze blijft verbazingwekkend kalm.

‘Een Brit denk ik,’ zegt Scott zacht. Hij kijkt naast zich, aan de andere kant van het gangpad zit een grote, jonge kerel. Hij kijkt Scott ook aan.

‘Nederlands?’ vraagt hij aan Scott. Ik gok dat-ie een jaar of vijfentwintig is. Scott knikt bevestigend. ‘Mooi, ik ben Timo. Moeten we hier iets mee?’

‘Ha Timo, Scott,’ antwoordt hij. Ze tikken zacht met hun vuisten tegen elkaar. ‘Hij terroriseert de vlucht redelijk tot zover, ja. Ik heb geen stewards gezien en die meiden leggen hem niet tegen de grond als-ie echt vervelend gaat doen.’

‘Dat dus. Moeten ze niet een van de piloten halen dan?’ vraagt Timo.

Ik buig naar voren. ‘Ik mag toch hopen dat die op hun plek blijven, straks storten we neer.’

‘Nee, dat mag niet.’ Scott schudt zijn hoofd. ‘Ik heb het al eens meegemaakt. Helaas zullen ze het hierachter zelf moeten oplossen. De piloten blijven op hun plek.’

Dan klinkt er ineens gestommel en gegil, ik schrik op en schiet overeind. Nog voordat ik in de gaten heb wat er is gebeurd, zijn Scott en Timo opgesprongen en richting de agressieve man gestormd. Ik zie dat een van de stewardessen een flinke bloedneus heeft.

‘Hij heeft haar geslagen!’ gilt iemand.

‘Scott!’ roep ik geschrokken. Hij heeft de Brit samen met Timo tegen de vloer gedrukt en zit met zijn knie op zijn nek. De Brit knalt alle mogelijke scheldwoorden eruit en verzet zich hevig, Scott en Timo krijgen hem nauwelijks onder controle.

‘We gaan uitwijken. Hij moet eraf,’ zegt een zenuwachtige stewardess kortaf tegen haar collega, die tegenover haar in het andere gangpad loopt.

De sfeer is geladen, het is onrustig en rumoerig. Verschillende mensen filmen Scott, Timo en nog twee mannen die hen helpen de Brit onder controle te houden. Het is best spannend en heel eerlijk gezegd vind ik het niet prettig om Scott zo te zien worstelen met die geflipte kerel. Straks doet-ie hem wat.

Een van de stewardessen komt aan met een setje tiewraps, die ze in Scotts handen duwt. Ze vraagt hem iets, waarschijnlijk om de kerel vast te maken.

De mannen weten de armen van de Brit naar achter te bewegen en tiewraps rond zijn polsen te trekken. Vervolgens wordt hij aan het onderstel van een van de voorste stoelen gebonden met een soort gordel en dat was dat. Hij kan geen kant meer op.

Zijn vloekende gebrul is erg vervelend, maar hij kan in ieder geval geen rare dingen meer uithalen. Desondanks vrees ik dat we echt gaan uitwijken, zoals de stewardess net zei. Ze laten die kerel heus niet nog ruim vijf uur aan die stoel vastgebonden zitten. Ze zullen hem er wel uitknikkeren op de dichtstbijzijnde luchthaven.

‘Hey...’ Scott komt weer naast me zitten, licht hijgend van alle inspanning. Er klinkt een enthousiast applaus door het vliegtuig.

‘Ze klappen voor je.’ Trots stoot ik hem aan. ‘En iedereen heeft het gefilmd, het gaat vast *viral* en dan ben je een held.’

‘Joehoe,’ mompelt hij droog, terwijl hij met een diepe zucht door zijn haar gaat. ‘Wat een mafkees zeg.’

‘Ik vind je heel dapper.’ Ik druk een kus op zijn wang en buig weer naar voren. ‘Gaat het, Timo?’

‘Ja hoor,’ zegt hij luchtig. ‘Volgens mij hadden we allebei wel een beetje ervaring. Het was niet zo lastig.’

‘Zit je in dienst?’ Scott wijst naar een tatoeage die net onder Timo’s shirt uitkomt.

‘Commando’s,’ knikt hij.

‘Jullie waren top,’ zegt een oudere man die voor ons zit. De Brit begint weer te schreeuwen en met zijn voeten tegen de stoelen te trappen. ‘Wat een stuk verdriet.’

Op dat moment klinkt er een kraakje door de luidsprekers. ‘Dames en heren, hier spreekt de gezagvoerder. Wij gaan ons voorbereiden om uit te wijken. Wij komen op een later moment bij u terug voor meer informatie. Volgt u alstublieft de instructies van het cabinepersoneel op. Dank u wel.’

‘Nou,’ zegt Timo. ‘Zijn we mooi klaar mee.’

‘Kut,’ mompelt Scott. ‘Waar zitten we nu ergens, waarschijnlijk boven Schotland of zoiets, of niet?’

De oudere man knikt. ‘We zullen wel uitwijken naar Glasgow

of Edinburgh. Dan gaat dit gajes van boord en kunnen wij hopelijk snel verder.’

‘Er hangt wel een verschrikkelijke sneeuwstorm boven het zuidelijk gedeelte van Schotland.’ Een andere man buigt richting het gangpad. ‘Ik begreep voordat we opstegen dat zowel Glasgow als Edinburgh gesloten zijn vanwege hevige sneeuwval. Ik denk niet dat ze daar naar kunnen uitwijken.’

‘*Holy shit,*’ fluister ik. Scott kijkt me aan, ik kan zijn blik niet plaatsen. Hij baalt, dat is een ding dat zeker is. We hadden voor het optreden nog wat dingen willen doen en zien samen, en daar is nu minder tijd voor.

‘*I have a bomb!*’ schreeuwt de Brit ondertussen. ‘*I have a bomb and it’s going to explode soon! Everybody will die! We’ll all die!*’

Hij wil paniek creëren, zoveel is duidelijk, maar het lukt hem ook nog. Mensen worden direct gespannen en er klinkt een luid geroezemoes door het vliegtuig.

‘Wat een gek,’ zucht Scott. ‘Nu zullen ze hem al helemaal willen lozen.’

‘De daling is ingezet, merken jullie dat?’ Timo steekt zijn vinger de lucht in.

‘Ja, ik voel het ook,’ knik ik.

‘Zijn jullie trouwens niet die muzikanten?’ vraagt de oudere man. Hij zal een jaar of vijftenzestig zijn en heeft een onvervalst Amsterdams accent. ‘Ik heb jullie op televisie gezien.’

‘Dat klopt.’ Scott glimlacht vriendelijk naar hem. ‘We zijn onderweg naar een optreden in New York.’

‘Geen businessclass voor jullie dan?’ vraagt Timo. Scott en ik kijken elkaar aan.

‘Eh... daar hebben we niet om gevraagd.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Dit is ook prima. We zijn niet van die luxepaardje-’

‘*You’re all going to die!*’ schreeuwt de man.

‘Ik vind het nu een beetje spannend worden,’ fluister ik naar

Scott. Hij pakt mijn hand en knijpt er zacht in.

‘Hij heeft geen bom, lieverd. Hij is gewoon knettergek en heel, héél dronken.’

‘Weet ik wel,’ zeg ik zacht. ‘Maar toch. Ik vind het niet fijn.’

‘Niemand vindt het fijn.’ Hij legt zijn arm om me heen. ‘Maar ze flikkeren die lijpkees van boord en dan gaan wij daarna direct weer verder. Niets om je zorgen over te maken. Alles komt goed en voor je het weet vliegen we de Atlantische Oceaan over richting *the Big Apple*.’ Hij kust mijn voorhoofd. ‘Echt, schat. Ik beloof het je. Alles komt goed.’

Dit is het tweede deel in de serie Kerst met de Kings.

E-book november 2021

Copyright © 2021 Olivia Lewis

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 5996 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5999 2

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.